

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 298

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 7 mai 2010

SUMAR

	Pagina	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 203 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 619 alin. 4 din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 338 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1429 alin. 2 și art. 1436 din Codul civil..... 10-11	
Decizia nr. 205 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 ¹ și art. 281 ² din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 345 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	11-13
Decizia nr. 207 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă	4-6	Decizia nr. 353 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) și (4), art. 98 și art. 102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	13-14
Decizia nr. 209 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	6-7	Decizia nr. 370 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) și (4) și ale art. 11 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 95 alin. (1), ale art. 96 alin. (1) și (2) lit. a) și b), ale art. 100 alin. (3) și ale art. 101 alin. (1) pct. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	15-16
Decizia nr. 211 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 și 2 și ale art. 403 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă	7-8		
Decizia nr. 295 din 18 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	9-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 203

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 619 alin. 4 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 619 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Silviu Cătălina Bunea și Monica Bunea în Dosarul nr. 11.344/4/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, deoarece aceasta nu este motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.344/4/2008, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 619 alin. 4 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Silviu Cătălina Bunea și Monica Bunea într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului declarat împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins acțiunea de divorț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 și 21 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 619 alin. 4 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins: *„Hotărârea care se pronunță în condițiile art. 613¹ alin. 1 este definitivă și irevocabilă în ce privește divorțul.”*

Dispozițiile art. 613¹ alin. 1 la care face referire textul de lege criticat au următorul cuprins: *„În cazul în care cererea de divorț se întemeiază pe acordul părților, ea va fi semnată de ambii soți. Atunci când este cazul, în acțiunea de divorț, soții vor stabili și modalitățile în care au convenit să fie soluționate cererile accesorii divorțului.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 și 21 din Constituție.

În jurisprudența sa constantă, Curtea a statuat că simpla enumerare a dispozițiilor constituționale considerate a fi încălcate, fără a preciza în concret motivele pe care se întemeiază contrarietatea cu Legea fundamentală, nu satisface condiția motivării excepției, astfel cum este prevăzută de art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia *„Sesizările trebuie [...] motivate”*.

Dacă instanța de contencios constituțional s-ar socoti competentă să se pronunțe asupra unei asemenea excepții, ea s-ar substitui părții în ceea ce privește motivarea acesteia, exercitând astfel din oficiu controlul de constituționalitate, ceea ce ar contraveni prevederilor constituționale ale art. 146 lit. d) și celor din legea organică a Curții.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 619 alin. 4 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 619 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Silviu Cătălina Bunea și Monica Bunea în Dosarul nr. 11.344/4/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 205

din 4 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ și art. 281²
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ și art. 281² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cristina Ioanța în Dosarul nr. 13.281/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de autorul excepției de neconstituționalitate, prin care solicită acordarea unui termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de amânare, întrucât excepția de neconstituționalitate a fost ridicată la data de 6 august 2009, iar autorul acesteia a avut suficient timp pentru angajarea unui apărător.

Curtea, deliberând, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 47/1992 coroborate cu cele ale art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de amânare a cauzei.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 august 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.281/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ și art. 281² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cristina Ioanța în cadrul soluționării unui recurs civil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât nu precizează termenul în care se poate cere instanței de judecată să lămurească dispozitivul unei hotărâri definitive și irevocabile, și astfel se poate schimba în totalitate o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281¹ și art. 281² din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins:

— Art. 281¹: „*În cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii ori acesta cuprinde dispoziții potrivnice, părțile pot cere instanței care a pronunțat hotărârea să lămurească dispozitivul sau să înlăture dispozițiile potrivnice.*

Instanța va rezolva cererea de urgență, prin încheiere dată în camera de consiliu, cu citarea părților.

Încheierea se va atașa la hotărâre atât în dosarul cauzei, cât și în dosarul de hotărâri al instanței.”;

— Art. 281²: „Dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare.

Cererea se soluționează de urgență, cu citarea părților, prin hotărâre separată. Prevederile art. 281¹ alin. 3 se aplică în mod corespunzător.

Dispozițiile prezentului articol se aplică și în cazul când instanța a omis să se pronunțe asupra cererilor martorilor, experților, traducătorilor, interpreților sau apărătorilor, cu privire la drepturile lor.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cauze asupra dispozițiilor criticate din Codul de procedură civilă, raportate la

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ și art. 281² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cristina Ioancea în Dosarul nr. 13.281/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 207

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

aceleași prevederi constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză, constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 3 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 22 februarie 2007, Curtea a reținut, în esență, că prin procedura reglementată de dispozițiile legale criticate partea care formulează o cerere de lămurire privind înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului, în temeiul art. 281¹ din același cod, nu urmărește schimbarea soluției pronunțate de instanța de judecată, ci doar îndreptarea unor erori materiale sau înlăturarea unor neclarități ivite cu privire la dispozitiv. Instanța care soluționează o astfel de cerere nu judecă fondul cauzei, ci interpretează măsurile dispuse prin hotărârea a cărei lămurire se dorește, în scopul înlăturării dificultăților ivite în faza de executare a acestora.

Prin urmare, Curtea a reținut că, nereprezentând o cale de atac împotriva hotărârii pronunțate în prealabil de instanță, cererea privind lămurirea dispozitivului poate fi formulată de către părți ori de câte ori împrejurările concrete ale executării hotărârii o impun, ceea ce nu contravine Legii fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Având în vedere aceleași argumente, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate nu contravin nici prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Spănu în Dosarul nr. 15.569/299/2008 al Judecătoriei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului nr. 7.917/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 7.919D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Ilarion Păltineanu, Dorin Ilean și Lucian Adrian Cioagă în Dosarul nr. 5.508/299/2009 ale Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 7.919D/2009 la Dosarul nr. 7.917D/2009, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 7.919D/2009 la Dosarul nr. 7.917D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 23 aprilie 2009 și 4 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 15.569/299/2008 și nr. 5.508/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Gheorghe Spănu și de Ilarion Păltineanu, Dorin Ilean și Lucian Adrian Cioagă în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie competența de a soluționa cererea de înființare a poprii în favoarea instanței de la domiciliul debitorului sau sediul terțului poprit, punându-l astfel pe creditor în inferioritate și restrângându-i dreptul la un proces echitabil și exercițiul dreptului de a se apăra.

Judecătoria Sectorului 1 București și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins: *„Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.”*

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, în art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și pe cele ale art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 1.172 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenție ca și cele invocate în prezenta cauză.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, și anume creditorilor deținători ai unui titlu executoriu, care solicită executorului judecătoresc înființarea poprii, fără discriminări și fără privilegii. Or, este cunoscut că bunurile asupra cărora poartă executarea silită se află de cele mai multe ori la sediul debitorului sau al terțului poprit, caz în care și executarea silită este mai lesne de îndeplinit. Este de asemenea de necontestat că interesul creditorilor vizează o executare rapidă, caz în care este justificată opțiunea legiuitorului pentru desemnarea executorilor judecătorești de la sediul debitorului sau al terțului poprit.

Totodată, Curtea a reținut că este nefondată și critica autorului excepției potrivit căreia reglementarea dedusă controlului îngreudește accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care art. 399 din Codul de procedură civilă prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, oferind toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi. Prin urmare, nu s-a putut reține nici încălcarea prevederilor cuprinse în art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea a mai constatat că este de competența legiuitorului stabilirea procedurii de executare silită, astfel încât acesta poate reglementa atât reguli generale, cât și excepții de la acestea în funcție de specificul fiecărui caz. În cazul de față, legiuitorul are deplină legitimitate constituțională în a reglementa competența executorului judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit de a înființa poprirea la cererea creditorului.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Spănu în Dosarul nr. 15.569/299/2008 și de Ilarion Păltineanu, Dorin Ilean și Lucian Adrian Cioagă în Dosarul nr. 5.508/299/2009, ambele ale Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 209

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de partea Cabinetul de avocatură Rusu Istrate în Dosarul nr. 2.718/208/2009 al Judecătoria Caransebeș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.718/208/2009, **Judecătoria Caransebeș a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Cabinetul de avocatură Rusu Istrate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine art. 16, art. 44 și art. 124 alin. (1) și (2) din Constituție. În esență, autorul excepției susține că textul criticat „acordă judecătorului posibilitatea de a dispune în mod arbitrar suspendarea executării silite, fără a se prevedea necesitatea existenței unor criterii de apreciere a temeiniciei și legalității dispunerii suspendării executării”.

Judecătoria Caransebeș arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, de exemplu, prin Decizia nr. 268 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 7 aprilie 2009, Decizia nr. 208 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 25 martie 2008, și Decizia nr. 160 din 30 mai 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493 din 9 iulie 2002.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silite, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul legal criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 44 referitoare la dreptul

de proprietate privată, art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției și art. 135 referitoare la economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 403 din Codul de procedură civilă au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 16, art. 24 și art. 44 din Constituție. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.408 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 13 februarie 2009, Decizia nr. 268 din 24 februarie 2009,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de partea Cabinetul de avocatură Rusu Istrate în Dosarul nr. 2.718/208/2009 al Judecătoria Caransebeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 211

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 și 2 și ale art. 403 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 și 2 și ale art. 403 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Lăudat în Dosarul nr. 7.468/231/2009 al Judecătoria Focșani.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.468/231/2009, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 și 2 și ale art. 403 alin. 1 și 4 din**

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 7 aprilie 2009, și Decizia nr. 1.319 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 766 din 10 noiembrie 2009, Curtea a respins excepțiile ridicate și a constatat că aceste dispoziții de lege sunt constituționale.

Soluția pronunțată de Curtea Constituțională, precum și considerentele pe care aceasta s-a întemeiat își mențin valabilitatea și în această cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței.

Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Lăudat în cadrul soluționării unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale deoarece lasă la aprecierea instanței de judecată posibilitatea suspendării executării silite ce se află în derulare în momentul introducerii contestației la executare.

Judecătoria Focșani și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 alin. 1 și 2 și ale art. 403 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins:

— Art. 399 alin. 1 și 2: „*Împotriva executării silită, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătâmați prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.*

Nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită însăși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal.”;

— Art. 403 alin. 1 și 4: „*Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel. [...]*

În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate și art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cauze asupra dispozițiilor criticate din Codul de procedură civilă, raportate la aceleași prevederi constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză, constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, referitor la prevederile art. 399 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 816 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 6 august 2009, Curtea a reținut, în esență, că procedura contestației la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silită sau să expliceze titlul executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care

emană de la organe cu activitate jurisdicțională în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea cu acel prilej de a invoca apărările de fond necesare. O soluție contrară sub acest aspect ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil.

De altfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut, desigur, ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional. Or, Curtea a constatat că reglementarea dedusă controlului satisface exigența impusă de norma constituțională, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 21 din Legea fundamentală.

Cu privire la dispozițiile art. 403 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 268 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 7 aprilie 2009, reținând că dispozițiile de lege criticate prevăd, pe de o parte, posibilitatea instanței de a suspenda executarea silită până la soluționarea contestației la executare, dacă se depune o cauțiune al cărei cuantum este fixat de instanță, și, pe de altă parte, posibilitatea de a dispune, pe calea ordonanței președințiale, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare, care se judecă potrivit regulilor de procedură din dreptul comun. Suspendarea provizorie se dispune ca o măsură vremelnică, în scopul păstrării unui drept care s-ar păgubi prin întârziere ori al prevenirii unei pagube iminente care nu s-ar putea repara.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale privind ocrotirea în mod egal a dreptului de proprietate privată, Curtea a reținut că prevederea art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă reprezintă o măsură cu caracter vremelnic, dispusă tocmai în scopul protejării acestui drept.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției, potrivit căreia posibilitatea instanței de judecată de a suspenda executarea silită este neconstituțională, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece, pe de-o parte, posibilitatea suspendării trebuie apreciată în raport cu întregul sistem de garanții procedurale instituite de legiuitor pentru asigurarea posibilității debitorului de a se apăra, iar, pe de altă parte, instanța de judecată poate suspenda executarea numai dacă se depune cauțiunea fixată.

Având în vedere aceleași argumente, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate nu contravin nici prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1 și 2 și ale art. 403 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Lăudat în Dosarul nr. 7.468/231/2009 al Judecătorei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 295

din 18 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Cristian Nețâr în Dosarul nr. 12.629/215/2009 al Judecătoria Craiova.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 12.629/215/2009, **Judecătoria Craiova a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Daniel Cristian Nețâr în cadrul soluționării unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie dreptul instanței de judecată de a fixa cuantumul cauțiunii fără a pune această problemă în discuția părților, în pofida cererii sale de amânare a cauzei, încalcându-se astfel dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

Judecătoria Craiova și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză, în numeroase cazuri, constatându-se constituționalitate acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 902 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 23 ianuarie 2007, Curtea a reținut că instituirea obligației de plată a cauțiunii ca o condiție a suspendării executării are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici. Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește celelalte susțineri ale autorului excepției, potrivit cărora instanța a fixat cuantumul cauțiunii, în pofida cererii de amânare formulate de acesta, Curtea constată că aceste susțineri nu pot fi primite, deoarece nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, ci probleme de aplicare a legii, care sunt de competența instanței de judecată în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Cristian Nețăr în Dosarul nr. 12.629/215/2009 al Judecătorei Craiova.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 338

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1429 alin. 2 și art. 1436 din Codul civil

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1429 alin. 2 și art. 1436 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „CFR Transauto” — S.A. din București în Dosarul nr. 5.882/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.882/30/2007, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1429 alin. 2 și art. 1436 din Codul civil**, excepție ridicată de Societatea Comercială „CFR Transauto” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia invocă dispozițiile constituționale referitoare la libertatea economică, respectiv la exercitarea drepturilor și libertăților, precizând că valoarea tarifelor de închiriere solicitate de reclamantă nu este în concordanță cu prețul pieței, tarifele

stabilite de Societatea Națională Transport Feroviar de Marfă „C.F.R. MARFĂ” — S.A. fiind acte unilaterale care, prin modalitatea în care au fost concepute, exclud orice posibilitate de negociere. Totodată, autorul excepției consideră că este neconstituțional ca, în cazul în care părțile nu convin asupra reînnoirii contractului de închiriere, chiriașul este obligat să părăsească imobilul la expirarea termenului prevăzut în contract. Ca atare, consideră că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece îngreșesc exercitarea activității economice și încalcă cu rea-credință drepturile și libertățile constituționale.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că invocarea libertății economice, prevăzute de art. 45 din Constituție, și a exercitării drepturilor și libertăților, principiu constituțional consacrat de art. 57, nu este în contradicție cu prevederile art. 1429 alin. 2 din Codul civil, referitoare la îndatoririle locatarului, și nici cu cele ale art. 1436 din același cod, referitoare la modalitatea de încetare a locațiunii.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1429 alin. 2 și art. 1436 din Codul civil, care au următorul conținut:

— Art. 1429: „Locatarul are două îndatoriri principale: [...]”

2. *trebuie să plătească prețul locațiunii la termenele statornicite.*”;

— Art. 1436: „1. *Locațiunea făcută pentru un timp determinat încetează de la sine cu trecerea termenului, fără să fie trebuință de o prealabilă înștiințare.*

2. *Dacă contractul a fost fără termen, concediul trebuie să se dea de la o parte la alta, observându-se termenele defipte de obiceiul locului.*”

Autorul excepției susține că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 45 referitoare la libertatea economică și ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților.

Examinând excepția de neconstituționalitate Curtea constată că normele de lege criticate reglementează obligațiile locatarului și una dintre cauzele de încetare a locațiunii.

Autorul excepției apreciază ca fiind neconstituțională reglementarea ce prevede că, în cazul în care părțile nu convin asupra reînnoirii contractului de închiriere, chiriașul este obligat să părăsească locuința la expirarea termenului contractual. În acest context, la expirarea termenului prevăzut în contract încetează dreptul de folosință al chiriașului, instanța urmând să dispună evacuarea lui. Reînnoirea contractului de închiriere poate interveni numai prin convenția părților, înțelegerea lor în acest sens putând fi expresă sau tacită, aceasta din urmă rezultând din folosința locuinței de către locatar, dacă locatorul nu s-a opus continuării raporturilor de locațiune, operând astfel tacita relocațiune. Prin urmare, după expirarea termenului contractual, locatorul are dreptul să pună capăt raporturilor de închiriere oricând și necondiționat, cerând evacuarea locatarului.

Referitor la critica privind modalitatea de stabilire a tarifelor de închiriere solicitate de către locator, Curtea constată că aceasta nu reprezintă o problemă de constituționalitate, fiind vorba de o situație de fapt ce excedează controlului instanței de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1429 alin. 2 și art. 1436 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „CFR Transauto” — S.A. din București în Dosarul nr. 5.882/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 345
din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Robert Mihăiță Roșu în Dosarul nr. 3.345/280/2009 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.345/280/2009, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Robert Mihăiță Roșu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, spre deosebire de materia dreptului penal, unde, ca o garanție a respectării dreptului la apărare, organele de cercetare penală au obligația să adune probe atât cu privire la vinovăția făptuitorului, cât și cu privire la nevinovăția acestuia sau la anumite circumstanțe care diminuează ori agravează răspunderea făptuitorului, în materia contravențiilor rutiere legiuitorului nu a prevăzut nicio garanție în acest sens. Astfel, în cazul faptelor care pot constitui contravenții la regimul circulației pe drumurile publice, activitatea agenților constatori se rezumă doar la observarea și înregistrarea conduitei participanților la trafic, precum și la aplicarea de sancțiuni. Ordonanța de urgență nu obligă însă agenții constatori să comunice presupușilor făptuitori înregistrările video și celelalte probe care stau la baza aplicării sancțiunii contravenționale și nici măcar ulterior, la cererea acestora.

Judecătoria Pitești — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 102 alin. (3) lit. e): „*Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte: [...] e) depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru*

categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.”;

— Art. 109 alin. (2) și (3): „*Constatarea contravențiilor se poate face și cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, consemnându-se aceasta în procesul-verbal de constatare a contravenției.*

(3) *În cazurile prevăzute la alin. (2), procesul-verbal se poate încheia și în lipsa contravenientului, după stabilirea identității conducătorului de vehicul, menționându-se aceasta în procesul-verbal, fără a fi necesară confirmarea faptelor de către martori.*”

Se susține că aceste dispoziții legale încalcă dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit de lipsa reglementării, prin norme criticate, a obligației organului constator, în speță agenției poliției rutiere, de a comunica persoanei contraveniente probele care au stat la baza întocmirii procesului-verbal de contravenție. O astfel de critică, prin care se tinde la completarea dispozițiilor legale ce fac obiectul excepției, excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității prevederilor legale, fără a le putea modifica sau completa.

De altfel, persoana contravenientă, nemulțumită de sancțiunea aplicată prin procesul-verbal de contravenție, are deschisă calea plângerii la instanța de judecată, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit căruia „*împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta*”, cadru în care, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, poate formula apărările pe care le consideră necesare. Curtea a subliniat în acest sens în jurisprudența sa pronunțată cu privire la dispoziții ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, legea-cadru în materie contravențională (de exemplu, Decizia nr. 96 din 4 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 15 martie 2010), că, chiar dacă procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, atunci când este formulată plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului, așadar și de a examina probele care stau la baza aplicării sancțiunii contravenționale, obținute cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, la care face referire autorul prezentei excepții, în motivarea acesteia. În acest sens, art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 stabilește că „*instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării*”. Așadar, instanțele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Robert Mihăiță Roșu în Dosarul nr. 3.345/280/2009 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 353

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) și (4), art. 98 și art. 102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) și (4), art. 98 și art. 102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Adrian-Octavian Nichita în Dosarul nr. 905/327/2009 al Judecătoriei Tulcea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că în motivarea acesteia se invocă probleme de aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 633 din 11 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 905/327/2009, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă,**

comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) și (4), art. 98 și art. 102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice. Excepția a fost ridicată de Adrian-Octavian Nichita în dosarul cu același număr al Judecătoriei Tulcea, care, prin Încheierea din 25 mai 2009, a respins excepția ca inadmisibilă. Împotriva acestei încheieri autorul excepției a formulat recurs, admis de Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ, care, prin aceeași decizie, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate invocată în cauză.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că testarea conducătorului auto cu fiolă alcoolscop, ca mijloc tehnic omologat și certificat, conduce la „o probă neconcludentă a determinării prezenței de alcool în sânge”. Aceasta întrucât „substanța reactivă a acestui mijloc tehnic [...] poate intra în reacție și cu alți compuși chimici, schimbându-și proprietatea lor inițială și astfel agentul constatator poate reține permisul conducătorului auto fără să facă vreo dovadă a cantității sau a prezenței efective de alcool în corpul sau în sângele conducătorului auto”. În opinia autorului excepției, „singura modalitate a determinării prezenței de alcool în aerul expirat și a prezenței de alcool în sânge sunt aparatele tehnice omologate tip Drager sau proba de sânge care este luată conducătorului auto în determinarea prezenței și cantității de alcool”. Ca urmare, se susține că folosirea de către agentul constatator a fiolelor alcoolscop reprezintă o încălcare a

drepturilor cetățeanului la libera circulație; „aceste drepturi nu pot fi îngrădite doar printr-o simplă constatare cu o fiolă alcoolscoap, care nu determină prezența în sânge a alcoolului sau în corpul celui testat.”

Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată în cauză.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 88 alin. (3) și (4), art. 98 și art. 102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 88 alin. (3) și (4): „(3) *Stabilirea prezenței alcoolului în aerul expirat sau testarea preliminară a prezenței în organism a substanțelor ori produselor stupefiante sau a medicamentelor*

cu efecte similare acestora se face de către poliția rutieră, cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate.

(4) *Stabilirea concentrației de alcool în aerul expirat se face de către poliția rutieră, cu ajutorul unui mijloc tehnic omologat și verificat metrologic.”;*

— Art. 98 reglementează punctele-amendă corespunzătoare claselor de sancțiuni contravenționale;

— Art.102 alin. (3) lit. a): „*Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

a) *conducerea sub influența băuturilor alcoolice, dacă fapta nu constituie, potrivit legii, infracțiune;”*

Se susține că aceste dispoziții legale încalcă prevederile constituționale ale art. 25 privind dreptul la liberă circulație, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că autorul acesteia critică, în realitate, modul de aplicare a prevederilor art. 88 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, texte care nu reglementează cu ce tip de aparatură se face stabilirea concentrației de alcool în aerul expirat, ci doar că aceasta se determină „*cu ajutorul unui mijloc tehnic omologat și verificat metrologic*”. În opinia autorului excepției sunt neconcludente probele obținute cu ajutorul fiolei alcoolscoap, fiind relevante doar probele obținute cu „*aparatele tehnice omologate tip Drager sau proba de sânge care este luată conducătorului auto*”.

Astfel de critici, care pun în discuție concluziile probelor care au stat la baza întocmirii procesului-verbal de contravenție contestat în cauză, respectiv a aplicării sancțiunilor contravenționale prevăzute de celelalte texte ce fac obiectul excepției, nu intră în competența Curții Constituționale, ci a instanței de judecată investită cu soluționarea plângerii contravenționale.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (3) și (4), art. 98 și art. 102 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Adrian-Octavian Nichita în Dosarul nr. 905/327/2009 al Judecătoriei Tulcea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 370

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) și (4) și ale art. 11 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 95 alin. (1), ale art. 96 alin. (1) și (2) lit. a) și b), ale art. 100 alin. (3) și ale art. 101 alin. (1) pct. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) și (4) și ale art. 11 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 95 alin. (1), ale art. 96 alin. (1) și (2) lit. a) și b), ale art. 100 alin. (3) și ale art. 101 alin. (1) pct. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Florin-Eliot-Marius Barbu în Dosarul nr. 837/250/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 790 din 21 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 837/250/2008, admitând recursul împotriva Încheierii din 18 martie 2009 a Tribunalului Arad — Secția contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) și (4) și ale art. 11 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 95 alin. (1), ale art. 96 alin. (1) și (2) lit. a) și b), ale art. 100 alin. (3) și ale art. 101 alin. (1) pct. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.** Excepția a fost ridicată de Florin-Eliot-Marius Barbu în Dosarul nr. 837/250/2008 al Tribunalului Arad — Secția contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe civile privind o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate încalcă egalitatea în drepturi, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, dreptul la un proces echitabil și dreptul la liberă circulație, întrucât autorului excepției i s-au aplicat pentru aceeași faptă contravențională atât sancțiunea principală a amenzii, cât și sancțiunile complementare prevăzute de art. 96 alin. (2) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. Arată că, având în vedere natura sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat, care constă în îngrădirea pentru o perioadă

determinată a unui drept cetățenesc, aceasta poate fi considerată o veritabilă sancțiune contravențională principală, întrucât restrânge dreptul la liberă circulație.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 criticate de autorul excepției nu aduc nicio atingere dispozițiilor constituționale invocate de acesta.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1) și (4) și ale art. 11 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, și ale art. 95 alin. (1), ale art. 96 alin. (1) și (2) lit. a) și b), ale art. 100 alin. (3) și ale art. 101 alin. (1) pct. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „(1) *Sancțiunile contravenționale sunt principale și complementare. [...]*

(4) *Prin legi speciale se pot stabili și alte sancțiuni principale sau complementare.*”;

— Art. 11 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „(5) *Cauzele care înlătură caracterul contravențional al faptei se constată numai de instanța de judecată.*”;

— Art. 95 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „(1) *Încălcarea dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență, altele decât cele care întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni, constituie contravenție și se sancționează cu avertisment ori cu amendă ca sancțiune principală și, după caz, cu una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la art. 96 alin. (2).*”;

— Art. 96 alin. (1) și (2) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „(1) *Sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și se*

aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenzii sau avertismentului.

(2) Sancțiunile contravenționale complementare sunt următoarele:

a) aplicarea punctelor de penalizare;

b) suspendarea exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat;

— Art.100 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „(3) Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a II-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 30 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:

a) depășirea coloanelor de vehicule oprite la culoarea roșie a semaforului sau la trecerile la nivel cu calea ferată;

b) neacordarea priorității de trecere pietonilor angajați în traversarea regulamentară a drumului public prin locurile special amenajate și semnalizate, aflați pe sensul de deplasare a autovehiculului sau tramvaiului;

c) neacordarea priorității de trecere vehiculelor care au acest drept;

d) nerespectarea semnificației culorii roșii a semaforului;

e) nerespectarea regulilor privind depășirea;

f) nerespectarea semnalelor, indicațiilor și dispozițiilor polițistului rutier aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu;

g) neprezentarea la unitatea de poliție competentă pe raza căreia s-a produs un accident de circulație din care au rezultat numai pagube materiale, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 79 alin. (2).”;

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) și (4) și ale art. 11 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 95 alin. (1), ale art. 96 alin. (1) și (2) lit. a) și b), ale art. 100 alin. (3) și ale art. 101 alin. (1) pct. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Florin-Eliot-Marius Barbu în Dosarul nr. 837/250/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

